

Omlegging og endring av tjenestetilbudet i en norsk kommune mot mer hverdagsrehabilitering – hva mener et utvalg ansatte?

Forfattere

Marit Svindland

Heidi Henanger Haven

Rune Myrmell

Bakgrunn

Kommunene i Norge må i fremtiden tilpasse tjenestene for å kunne ivareta de store årskullene som etter hvert vil trenge helse- og omsorgstjenester fra det offentlige. Det økende tjenestebehovet forutsetter at kommunene må være innovative for å finne gode løsninger for å møte fremtidens omsorgsutfordringer. Hverdagsrehabilitering blir omtalt som én av flere slike mulige løsninger.

Mål og metode

Oppgaven belyser hvordan en prosess mot mer hverdagsrehabilitering kan gjennomføres og hva som må legges til rette for å få det til.

Det ble gjennomført tre fokusgruppeintervjuer hver med 6–8 ansatte knyttet til omsorgstjenesten i kommunen både på operativt og på ledernivå. Basert på en intervju-guide ble det gjennomført et fokusgruppeintervju. Intervjuene ble deretter transkribert og analysert. Kommunen som ble undersøkt er en middelstor kommune i Sør-Norge.

Resultater

Våre data viser:

- *et behov for felles begreper, mål og definisjoner.* Informantene har ulik forståelse av begrepet hverdagsrehabilitering og hva dette innebærer.
- *eksisterende organiseringsutfordringer.* Informantene er opptatt av at strukturen i tjenesten må endres for å unngå at utøverne kommer for seint på banen. Kommunen bør bruke forebyggende hjem-

mebesøk på et tidligere tidspunkt. Det savnes mer tydelige retningslinjer.

- *utfordringer i ressursbruk.* Det var enighet blant informantene at det er nødvendig å øke ressurser for å lykkes med omlegging til mer hverdagsrehabilitering. Flertallet av informanter mente det var for lite ergoterapi- og fysioterapiressurser i dag og at det ikke er rom for å omdisponere disse ressursene.
- *betydningen av kultur.* Informantene ga uttrykk for ulike holdninger. Noen mente at brukerne trenger mye omsorg og hjelp, og at det ikke er et mål at brukeren skal klare seg mest mulig selv. Andre la vekt på behovet for å bevare brukerens egenmestring i hverdagen.

- *viktigheten av læring og kompetanseutvikling.* Informantene ga uttrykk for at det finnes mye kompetanse på hverdagsrehabilitering blant ansatte. Noen mente det var behov for ressurspersoner i kommunen og at det var mer viktig med små «læringsdrypp» enn omfattende kurs.

Konklusjon

Kommunikativ og samarbeidende planteori fokuserer på dialog og gir rom for læring og forankring gjennom planprosessen. I den videre planprosessen blir det viktig å velge representanter som presenterer bredden av ansatte, og som er legitime talspersoner for dem de representerer. Dette blir avgjørende for å oppnå en likeverdig deltaking i planprosessen og derved en god implementering av hverdagsrehabilitering i kommunen.